

og Vel. Min ærede Sidemand, som jo navnlig var den, der tog Forslaget i Forsvar, udtalte, at det var hans Overbeviisning, at Loven kun sjelden vilde blive anvendt. Jeg maa tilstaae, at jeg for min Person ikke kan bringe disse to Udtalelser i Harmoni, at det skulde være et almindeligt Folkeønske og at Loven sjelden vilde blive anvendt. Og for sig er det overordentlig naturligt, at man i en Sag, der vedrører En selv personlig, i en Sag, som maaffee ofte kan være af stor Bigtighed for Ens Fremtid, ønsker at kunne følge den paa ethvert Stadium, og jeg kan derfor meget godt begribe, at det virkelig er Noget, som i Almindelighed ønskes, men jeg kan ikke begribe, at man samtidig dermed kan troe, at Loven kun sjældent vil blive benyttet. Jeg antager tværtimod, at Loven meget ofte vil blive anvendt, og at det efterhaanden vil udvikle sig til en almindelig Praxis, at den Tilføjning, som er nødvendig for at blive bekendt med Erklæringen, vil blive indført i vedkommende Andragende. Det blev anført, at Offentlighed og Åbenhed i og for sig ere et Gode. Denne Sætning er jo saa almindelig, at vi Alle kunne være enige deri, men at det ikke altid er et Gode, er vistnok ogsaa sikkert. Hvorfor er der bestemt, at man her kan holde sine Møder for lukkede Døre, hvorfor er det f. Ex. Tilfældet i Borgerrepræsentationen, naar der er Tale om personlige Sager, at Dørene i Reglen lukkes? Fordi der virkelig gives Tilfælde, hvor det er langt hensigtsmæssigere og rigtigere, at Offentligheden ikke tilstedes. Spørgmaalet bliver derfor kun, hvorvidt det maa ansees for gavnligt eller nyttigt, at det bestemmes, at Erklæringerne altid skulle være offentlige, og i saa Henseende kan jeg ikke lade være at udtale, at jeg synes, der deels maa lægges megen Vægt paa, at Erklæringerne ingenlunde ere frivillige, og tilmed at det er et Skjøn, der skal afgives, det er ikke et Factum, der skal paavises. Jeg kan ikke troe Andet, end at Erklæringerne, naar de skulle være offentlige, i det Hele ville blive langt mere tilbageholdne, langt mere indholdsløse, og som Følge deraf ogsaa langt mindre paalidelige, end de nu ere. Jeg tillader mig i saa Henseende ligefrem at slutte fra det

daglige Liv; naar jeg eller en hvilken som helst Anden ønsker Dplysning om en eller anden Person, vedrørende denne selv eller hans Forhold, og jeg vil have en paalidelig Efterretning, saa henvender jeg mig til den Mand, som jeg veed kender denne Person, og jeg forsikkrer ham om, at han godt kan udtale sig aldeles usorbeholdent, det skal ikke komme videre, end han selv ønsker (Schönberg: Han er ikke forpligtet til at afgive Erklæring!); det er fuldkommen sikkert, men jeg kan egentlig ikke indsee, hvad det kan have at sige; thi netop naar man er forpligtet til at afgive en Erklæring, saa har man jo ikke engang det Svar som Den, der ikke er saaledes forpligtet, altid kan have paa rebe Haand: Jeg ønsker ikke at udtale mig i denne Sag. Det er blevet sagt, at Den, som ikke vilde udtale sig usorbeholdent, naar hans Erklæring skulde foreligge Offentligheden, derved viste en Tilbøielighed til Usandhed, men dette troer jeg ikke er Tilfældet. Hele Sagen berøer derpaa, at Folk maaffee ikke ere saa karakterfaste, som de burde være, men vi ere nødtie til at tage dem, som de engang ere, og jeg er overbevist om, at Enhver, der kender vore snevre Forhold omkring i Provindserne deels paa Landet og deels i Byerne, lettelig vil kunne tænke sig en Mængde Tilfælde, i hvilke der vanskelig vil blive afgivet en paalidelig, usorbeholden Erklæring, naar samme absolut maa blive vedkommende Ansøger fuldstændig bekendt. Saa vil man maaffee sige: Ja, saa kan man hjælpe sig med Sipeerklæringer underhaanden, og at dette let vil blive Tilfældet, er ogsaa tidligere blevet anført, men Meningene kan naturligviis ikke være, at man vil have en offentlig Erklæring paa Papiret, som i Virkeligheden ikke er den, der bliver taget Hensyn til. Jeg kan meget godt indsee, at mange Embedsmænd i og for sig kunde ønske dette Forhold forandret; thi det er naturligt, at de ofte, hvad der ogsaa er udtalt af min ærede Sidemand, søle sig trykke af den Mistillid, der undertiden kan være tilstede, men jeg troer ikke, at dette vil blive forandret, selv om Erklæringerne ville blive offentlige; thi Vedkommende, der er misfornøiet med den Erklæring, der fremkommer, vil enten benægte Erklæringens Rigtighed eller ogsaa antage, at